

prospěch. Žalovaná tvrdila, ovšem nepřesně a ne dosti srozumitelně již v odpovědi na žalobu, že vklad její byl zapraven jednak na účet původního vkladu Adolfa D-a ve firmě žalobcově, jehož se D., vystoupiv z firmy, vzdal, jednak jako odškodné za propuštění žalobce ze směnečného ručení, když její manžel žalobci vrátil směnky na 81.000 Kč, kteréž žalobce s D-em společně podepsal. Nelze pochybovati o tom, že propuštění žalobce ze směnečného rukojemství, týkajícího se tak velkého obnosu, mělo proň majetkovou hodnotu. Tvzení žalované, že její vklad byl zapraven na účet vkladu D-ova, jehož se tento vzdal, nebylo dosti srozumitelné, připouští však, mezi více možnostmi vykládacími, též výklad, že D. se vzdal v e p r o s p ě c h ž a l o v a n é. Bylo věci prvního soudu, by dle Šu 183 c. ř. s. vyzval stranu žalovanou k bližšímu objasnění oné věty; když se tak však nestalo, nelze nyní objasnění to pokládati za nepřípustnou novotu dle Šu 482 c. ř. s., neboť výklad, daný v odvolání, byl možným výkladem, kterýž se podával z přednesu žalované strany, před prvou stolicí učiněného. Námitka, že tyto majetkové hodnoty, jako vklad tiché spolčnice žalovanou vnesené, nebyly oceněny, není oprávněnou, neboť žalobce výslovně ocenil vklad žalované na 50.000 Kč a v této výši jej přijal. Neposoudil tedy odvolací soud případ správně po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) uznáv, že tyto majetkové hodnoty, jež žalovaná podle svého tvrzení vnesla, pokud se týče, jež v její prospěch byly vneseny, nemohou za vklad tichého spolčníka sloužiti, poněvadž se nedají realizovati na roveň peněz.

Čís. 3651.

Tím, že se ve sporu advokátském dostavila strana k ústnímu líčení bez advokáta, není soudu zabráněno v tom, by nebyl připuštěn a proveden důkaz výsledkem stran.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 127/24.)

Ve sporu o 38.000 Kč, vedeném v prvé stolicí u sborového soudu, zamítl Nejvyšší soud dovolání žalovaných do srovnalých rozsudků nižších soudů a uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h:

Žalovaní vytýkají, že odvolací soud přihlížel také k důkazu výsledkem stran, provedenému při roku dne 26. října 1923 a že položil za základ svému rozsudku zjištění, opírající se o tento důkaz, najmě o seznání žalobců, že poshovění se zaplacením zažalované pohledávky nepovolili. Podle názoru žalovaných nepřišel onen důkaz řádným způsobem k místu, neboť se žalobci dostavili k roku dne 26. října 1923 bez advokáta, pročez neměly při tomto ústním jednání důkazy připuštěny a prováděny býti a, stalo-li se tak, nemělo k provedeným důkazům býti přihlíženo. Stanovisko odvolacího soudu, že při roku dne 26. října 1923 nebylo ústně jednáno, že tedy zastoupení advokátem nebylo při něm zapotřebí, jest podle žalovaných proti spisům a mylné,

rovněž jako mylným prý jest názor odvolacího soudu, že žalovaní nemohou uplatňovati nedostatek advokátního zastoupení, když se proti jednání bez zastoupení advokátem neohradili (§ 196 c. ř. s.). Tyto výtky nejsou s to napadený rozsudek zvrátiti. Není arci správným stanovisko odvolacího soudu, že při roku dne 26. října 1923 nebylo ústně jednáno, neboť netoliko že byl rok položen k ústnímu jednání, nýbrž byly při něm důkazy připuštěny, provedeny a rozsudek prohlášen (§ 171 a násl., § 259 c. ř. s.) a rovněž není správným názor odvolacího soudu, že nezachování předpisu Šu 27 c. ř. s. o nutnosti zastoupení advokátem před sborovým soudem lze zhojiti tím, že této vady druhá strana nevytýká (§ 196 odstavec druhý c. ř. s.), avšak z toho neplyne, že při roku dne 26. října 1923 nemělo býti jednáno, důkazy připuštěny a k důkazům při něm provedených býti přihlíženo. Nedostavili-li se žalobci k tomuto roku s advokátem, mělo to podle ustanovení Šu 133 odstavec třetí c. ř. s. toliko za následek, že o nich bylo pokládati tak, jakoby rok zmeškali. Zmeškání roku má v zápětí, že strana, rok zmeškováši, je z jednání vyloučena (§ 144 a 399 c. ř. s.), nemůže platného prohlášení učiniti, nové okolnosti nebo důkazy uváděti, ale zmeškání roku jednou stranou není soudu na překážku, aby nejednal, k snesení již procesní látce nepřihlížel, nepřipustil o sporných okolnostech důkazy, je neprovedl a k výsledkům provedených důkazů při rozsudku nebral zřetel (§ 399 a 401 c. ř. s.). Nebylo tudíž ani to, že se žalobci dostavili k roku dne 26. října 1923 bez advokáta, na závadu tomu, aby důkaz výsledkem stran nebyl připuštěn a proveden, k důkazu tomu aby při rozsudku nebylo přihlíženo a zjištění, k němuž na základě něho soud dospěl, nebylo položeno za základ rozhodnutí.

Čís. 3652.

Na deskový statek, jenž nemá výměry Šu 2 záb. zákona, vztahuje se zákon ze dne 9. listopadu 1918, čís. 32 sb. z. a n.

Smlouva o zastavení statku, podléhajícího zákonu ze dne 9. listopadu 1918, čís. 32 sb. z. a n., jest bez svolení Státního pozemkového úřadu sice platnou, ale závislou na svolení tohoto úřadu potud, že k její hotovosti jest svolení toho třeba.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv II 696/23.)

Žalobě, již domáhali se majitelé zabraného velkostatku na žalovaných výmazu zástavního práva, jímž byla zajištěna na velkostatku pohledávka žalovaných z dluhopisu ze dne 15. října 1920, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Prováděje odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, hájí odvolatel názor, že zavazení statku žalobců, zapsaného v zemských deskách, je platným i bez souhlasu Státního pozemkového úřadu jednak proto, že zákon ze dne 9. listopadu 1918, čís. 32 sb. z. a n., o obstavení velkostatků, a zákon ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. a ze dne 11. března 1921 čís. 108 sb. z. a n., o zabrání velkého majetku pozemkového, pro tento případ neplatí, dále proto, že by i tehdy, kdyby zákon